

Az emberi természet

Érvek Isten létezése mellett

A következő gondolatok a vitathatatlan létező valóságból, a mindannyiunk által megtapasztalt emberi természetünkből indulnak ki. Emlékeztetni szeretnénk a tényre, hogy valóban legmélyebb szándékaink és vágyódásaink magukban foglalnak egy végső célt, ami betöltheti azokat.

Az életet folyamatos keresésként éljük meg. Minden cél ebben a világban csak időleges megelégedettséget nyújthat. Ezt csak úgy magyarázhatjuk, ha elfogadjuk, hogy van egy végső cél, és annak elérése nélkül az ember nem lehet elégedett átmeneti megoldásokkal. Ezért keresésünk végső célja a világ határain túl van.

Tartalom

- 1 Az élet végső célja, boldogság - beteljesedés utáni vágy
- 2 Az ember alapvető igénye a szeretetkapcsolatra
- 3 Az igazságosság utáni vágy
- 4 Szépség és harmónia
- 5 Erkölcs (A lelkiismeretből vett érv)
 - 5.1 Létezik objektív erkölcsi törvény
 - 5.2 Mi lehet az objektív erkölcsi törvény forrása?
 - 5.3 Más, erkölcsön alapuló érvek
- 6 Az emberi akarat szabadsága
- 7 Az emberi szellem dinamizmusa (a végtelen utáni vágy)
- 8 A halhatatlanság utáni vágy
- 9 Az egyetemes egyetértésből vett érv
- 10 Mit mondanak tudósok az emberi szellemről? Lehet-e az emberi szellem pusztán az anyag evolúciójának terméke?

1 Az élet végső célja, boldogság - beteljesedés utáni vágy

Minden ember nap mint nap olyan dolgokért küzd, amiket fontosnak tart az életében. A fiatalok azért küzdenek, hogy eredményeket érjenek el tanulmányaikban, a felnőttek azért, hogy pénzt keressenek maguk és családjuk fenntartására. Sokan rengeteg energiát és időt fektetnek a tudományok fejlődésébe vagy a társadalom javának más területeken való szolgálatába. Önmagukban ezek jó dolgok, de mi ezeknek a végső értelme? Bár az emberek elégedettek lehetnek, ezek által az igények által időleges örömet találva bennük, mégsem találják meg ezekben a végső beteljesedést és biztonságot. Egy földrengés megsemmisítheti mindazt, amit az ember egész életében épített, egy szeretett családtag halála depresszióba kergethet valakit. Sok olyan eset van, amikor az ember arra kényszerül, hogy szembesüljön életének és a világi dolgoknak behatároltságával.

Van más életfelfogás is, ez azt hirdeti, hogy a szórakozás és az élvezet az élet valódi értelme. Minden őszinte ember felismerheti, hogy ez a gondolkodásmód és életvitel kiüresíti az embereket, és megfosztja őket attól, hogy képesek legyenek az élet valódi értékeit becsülni. Ez az ideológia melegágya a kicsapongásnak, erkölcstelenségnek és agressziónak. Következésképpen ez sem lehet az élet valódi értelme.

Mindenki szeretne szilárd alapot magáénak tudni, amire támaszkodhat. Mi lehet ez? Jézus Krisztus mondta:

Ne gyűjtsetek magatoknak kincseket a földön, ahol a moly és a rozsdá megemészt, és ahol a tolvajok kiássák és ellopják [...]

Ha sokan nem is fogadják el őt Isten Fiaként, mégis beláthatják, hogy szavai nagyon is egybevágnak a valósággal. Milyen sokan lettek öngyilkosok olyanok, akik nagy vagyonnal vagy elismertséggel rendelkeztek? Milyen sokan lettek emberi roncsokká olyanok, akik emberekbe vetették a bizalmukat és csalódnuk kellett? Mit fedezhet fel az ember a világban, ami teljes biztonságot nyújthatna számára? Ki tud kielégítő választ adni az emberiség legnagyobb kérdéseire? Jézus ekképp fejezi be:

[...] hanem gyűjtsetek magatoknak kincseket a mennyben, ahol sem a moly, sem a rozsdá nem emészt meg, és ahol a tolvajok sem ássák ki, és nem lopják el [...] De keressétek először az ő országát és igazságát, és ezek is mind ráadásul megadatnak nektek. (Máté 6:19-34)

Minden embernek van bizonyos igénye arra, hogy megtalálja az élete értelmét, a boldogságot és szeretetet. Bár sokan megpróbálják elfojtani ezt az igényt, mégis úgy tűnik, hogy az emberi nem keresi a beteljesedést, és akik elvétik céljukat, önmagukba merülnek. **Tehát a teljesség utáni vágy egy természetes emberi szükséglet, de annak megtalálása logikailag és gyakorlatilag lehetetlen, ha nem létezik valami vagy valaki, aki magában birtokolja azt.** Mivel amennyire tudjuk, az ember a legmagasabb szinten álló lény az univerzumban, logikai alapon előre kizárhatjuk, hogy a teljesség utáni sóvárgása valaha is kielégíthető lenne pusztán anyagi dolgokkal, hisz ezek alacsonyabb szinten állnak. Természetesen az ember találhat örömet más emberben, vagy anyagi természetű dolgokban is, de ez az öröm természetéből eredően csak részleges és időleges, és a teljesség kutatása ezekben önámítás és illúzió. Az ember nem képes betölteni a másik embert teljesen, hiszen ugyanazon a szinten állnak, és ugyanazon szükségletekkel küzdenek. Így egy, az emberek felett álló lény, aki szükségleteinket betöltheti, létszükséglet.

✞ 2 Az ember alapvető igénye a szeretetkapcsolatra

A perszonalisztikus filozófia szerint (pl. Martin Buber) az ember alapszükséglete a kapcsolat: nyitottság és kölcsönös szeretet másokkal. A szeretet személyiségünk lényegének legmélyebb megnyilvánulása. Az ember természeténél fogva társas lény. Ezért emberi természetünk minden lehetősége csak úgy valósítható meg, ha magunkat nem pusztán személyes vonatkozásban, hanem korlátainkat áttörve mások között elfoglalt helyünkön vizsgáljuk. Ez azt jelenti, hogy személyes lényünk megvalósulásához, megnyitásához és beteljesítéséhez elengedhetetlen az én és Te közötti kapcsolat. Főként az, hogy szükségünk van másokra, és odaadásunk másokért formálhatja bennünk a felelősségtudatot, valamint önmagunk és mások helyes megítélését. Csak más személyekhez viszonyulva tudunk eljutni önreflexióra, önrendelkezésre, öntudatra és ezek által a felelősségtudatra. Mivel az embernek szükséglete, hogy közösségben legyen, személyiségének tökéletesítésében a legfőbb akadály az önteltség, magába vonulás. Az önzés csak látszólag szolgálja az egyén érdekét, mert az a személy, aki nem veszi tekintetbe mások szükségleteit, aki nem kész áldozathozatalra, lemondásra másokért, vagy bizalmatlan másokkal, elszigeteli önmagát a közösségtől, az éppen attól zárja el magát, amire vágyik: hogy saját maga számára beteljesedést találjon. Az ember, aki

önmagának él, vagy uralkodni akar mások felett, nem lehet szabad. Csak mások szolgálata tehet szabaddá. Csak az odaadásban lehet elégedett az ember életével és megvalósításával.

Az ember korlátai azonban mindig szeme előtt vannak: nem adhat, és nem is kaphat tökéletes szeretetet. Az a szeretet, amit egy másik személytől kaphatunk véget fog érni, amikor elveszítjük azt a személyt. Ezért az ember természetes igényét arra, hogy örök szeretetet kapjon, csak egy örök és tökéletes lény töltheti be, aki a szeretet kimeríthetetlen forrása.

Amikor az ember vágyakozása a tökéletes szeretetre beteljesedik, ő maga is birtokolni fogja a forrást, amelyből képes lesz szeretetet adni másoknak. Mindenki megtapasztalhatja, hogy saját erejéből nem tudja egy másik személy igényeit tökéletesen betölteni, mert a másik szükségletei meghaladják egy ember korlátait. Helyes kapcsolat egy másik személlyel csak teljes természetének, és minden szükségletének figyelembevételével lehetséges, ami gyakran meghaladja az egyén képességeit. Az embernek úgy kell tekintenie a másik személyre, hogy ne csak a saját boldogságának eszközét lássa benne, hanem teljes valóját, olyan lényt, aki igényli a tökéletes szeretetet. Ily módon az ember természetes vágyakozása a szeretetkapcsolatra nem tölthető be egy abszolút forrás nélkül, aki Isten.

⚓ 3 Az igazságosság utáni vágy

Mindenkinek van természetes igazságérzete. Ez könnyen belátható abból a tényből, hogy az „ellenségek” rossz tetteit szigorúan elítélik. Az emberek általában sokkal érzékenyebbek „ellenségeikkel” szemben, mint saját magukkal. Vágyunk arra, hogy az emberek igazságos bánásmódban részesüljenek, ennek megfelelően az énközpontú személyek arra vágnak, hogy legalább velük igazságosan bánjanak.

Mai evolucionisták ezt a jelenséget emberi lények együttélésének eredményeként próbálják magyarázni, mert a közösség számára előnyös az igazságosság. Először is az igazságérzet nem fejlődhet csak úgy egyszerűen, nincs belőle több vagy kevesebb. Nem tűnik értelmesebbnek az a gondolat, hogy az emberiség egy korai időszakában elhatározta, hogy igazságos lesz, és ennek következményeként ez átadódott az utódoknak. Ez a képesség nem örökletes. Minden egyén dönt arról, hogy igazságos lesz-e. Másrészt az igazságosság nem azt kérdi, hogy előnyös-e önmaga vagy mások számára. Az igazságos cselekedetet következményétől függetlenül viszik végbe. Hogyan elégülhet ki az igazságosság iránti vágyunk?

Világunkban mindig sok igazságtalanság volt, nem reális azt gondolni, hogy ez teljesen meg fog változni. Továbbá nem vagyunk elégedettek részleges igazságossággal, mint amiért az emberek, némely politikusok, humanisták és vallásos emberek küzdenek. Valódi, mindent átfogó, mindenkire érvényes igazságosság nem található ezen a világon.

Így, az igazságosság utáni vágyunk csupán az emberiségre jellemző értelmetlenség-e, vagy egy természetfeletti lényre mutat, aki ezt örökre biztosítani tudja nekünk?

⚓ 4 Szépség és harmónia

Ha az univerzum és benne az ember létrejöttének oka csak rendkívül ritkán előforduló események sorozata, honnan ered akkor a szépség és harmónia? Miért vannak az embereknek olyan tulajdonságai, amelyek teljesen haszontalanok a túlélés és fajfenntartás szempontjából? Honnan erednek a művészi hajlamok, a költészet, az irodalom, a zene? Ha az élet csupán a túlélésért folytatott kegyetlen küzdelem, honnan származnak ezek az értékek, és miért maradtak fenn?

Volt egy gyermek, aki szeretett festeni, és valóban szépen festett. Egy alkalommal szobájában ült, és elkezdett festeni egy csodálatos tájképet. Miután sok órát ült az eszközeivel, elfáradt és kiment. Felpillantott az égre és a fákra, és önkéntelenül elkiáltotta magát: „Ó, ezek sokkal szebbek, mint amit én

festettem, és mint amit valaha is képes leszek festeni! De ki festette ezeket?”

Az ember természetes módon vágyik a szépre, ami a tökéletest, ideálist tükrözi vissza. Az szép, ami megközelíti az ideálist, vagy magát a tökéletest. Az arányok, vonalak, színek, hangok ritmusa általában nem bír biológiai vagy anyagi értékkel. Még ha összekapcsolható is azzal, más okból szeretjük. Örömeink van szép dolgok szemlélésében, mert közelebb visznek a végtelen szépséghez, ami után vágyunk, és amit szeretünk. Szeretjük látni a hullázó tengert, a magas hegyeket, mert ezek a nagyszerűsége, végtelenségre és dicsőségre emlékeztetnek. Így a szépség vonzereje egy végtelen forráshoz vezet minket, a tökéletességhez, amely be tudja tölteni ilyen irányú vágyódásainkat.

Egy illusztráció a szépség szeretetét illetően, amely hozzátartozik az ember természetéhez:

1960-ban a Ralph Solecki (Columbia Egyetem) vezette expedíció az észak-iraki csipkézett Zagros hegységben egy 60 000 évvel ezelőtt elhunyt, idős Neander-völgyi ember maradványait tárta fel a Shanidar barlangban. Temetése különleges módon történt: Egy ágyban feküdt fás zsurlókötegekkel. Cickafark, mályvarózsa, aggófű, fürtös gyöngyike, búzavirág és egyéb virágkoszorúk voltak a fás zsurlókötegek ágas-bogas szárai közé szőve. Erről a „virágtemetésről” így írt Solecki:

Egyszerre csak rá kell jönnünk, hogy az emberiség egyetemessége és a szépség szeretete felülmúlják a mi fajunk határait. Többé nem vitathatjuk: az ősemlék az emberi érzések és tapasztalatok teljes skálájával rendelkezett. [1]

✚ 5 Erkölcs (A lelkiismeretből vett érv)

Miért létezik erkölcs, miért van az emberben alapvető vágyódás a jóra, és miért van lelkiismeret?

✚ 5.1 Létezik objektív erkölcsi törvény

Még ha némelyek nincsenek is tudatában, vagy nem ismerik el egy univerzális erkölcsi törvény meglétét, általában mindenki egyetért néhány erkölcsi alapelv tekintetében, melyekre egyénként és közösségként is szükségünk van az életben.

Igaz, hogy mindig léteztek különbségek az erkölcsi alapelvek tekintetében, de ezek az eltérések mindig kisebbek voltak, mint az egyezés. Ha valaki összeveti különböző korszakok és népek kultúráinak erkölcsi tanításait, látni fogja a nagy egyezést azok között, és a mi erkölcsi előírásaink között.

C. S. Lewis bizonyítja Az ember kiirtása című könyvében, hogy az ókori egyiptomiak, babiloniak, hinduk, kínaiak, görögök és rómaiak nagyon hasonló erkölcstannal rendelkeztek. Sehol sem voltak tiszteletre méltóak az árulók, csalók, szélhámosok vagy az önző emberek. Különbségek vannak a különböző kultúrák között a tekintetben például, hogy hány felesége lehet egy férfinak hivatalosan, de egyetlen kultúra sem magasztalta a házasságtörést, és nem tekintette erénynek más feleségének elvételét. Sehol sem volt megengedett valakit ok nélkül megölni, még kannibálok között sem, hisz nekik is vannak törvényeik, és nem ölnek meg bárkit, akit csak akarnak. Az igaz, hogy a náciok legfőbb céljuknak tekintették néhány más nemzet kiirtását, ez azonban nem jelenti azt, hogy ez is a természeti törvény része lehet. Éppen a tény, hogy bíráljuk őket mutatja, hogy van felsőbb igazság ebben a kérdésben, aminek mindenki alá van rendelve, és az alapján mindenkit meg lehet ítélni.

Vizsgáljuk meg e belső törvény fejlődését egy egyén élete során. A lelkiismeret fejlődésének valósága az egyén életében megfigyelhető gyermekkorától fogva. Sok tényező befolyásolja ezt a változást, de a legfontosabb ezek közül a személyes döntések hatása. Az ember megtagadhatja lelkiismeretét, és minden

ilyen döntés hatással van belső törvényére. Ezek befolyásolják lelkiismeretünk minden döntését a tekintetben, hogy mire és milyen mértékben figyelmeztessen. Ez a fő oka az emberek erkölcsi ítélőképességében tapasztalható különbségeknek. Az azonban, hogy a személyes döntéseknek formáló hatásuk van, nem cáfolja lelkiismeretünk közös kiindulópontját és tisztaságát. Ezt pedig az erkölcs objektív törvénye határozza meg.

Mindenki megtapasztalja e belső törvény kötelező jellegét. Még ha az ember nem is igazodik hozzá, tudja, hogy „így kell”, „az lenne jó”, „jó lett volna”. Ezeknek a belső figyelmeztetéseknek felsőbbrendű tekintélye van, mert ha nem is szeretem, mégis szembesülnöm kell az üzenetével. Lelkiismeretünk mindig hallatja megítélését cselekvésünk előtt, alatt és után is, minket vádolva, vagy éppen felmentve. Feltétel nélküli, kötelező jellege nevelő célzatú. Az a feladata, hogy helytelen indítékaink és döntéseink által bekövetkező szubjektív elhajlásainkat korigálja, és visszatereljen minket az objektív és legfelső jó tisztaságához. Ez azt jelenti, még ha az egyéni lelkiismeret változik is az idő folyamán, eredete felismerhető abból a feladatából, hogy az embereket visszavezeti a felettük álló abszolút igazsághoz és objektivitáshoz.

⚓ 5.2 Mi lehet az objektív erkölcsi törvény forrása?

Lehet a lelkiismeret csupán társadalmi nevelés, vagy környezeti befolyás eredménye? Ha a lelkiismeret pusztán e külső hatások terméke, akkor a legerősebb befolyás, nevezetesen a szülők élete lenne mindig, ami szükségképpen meghatározza a gyermek erkölcsi irányultságát. Gyilkos szülők gyermeke azonban nem lesz feltétlenül gyilkossá. Szerencsére a modern társadalom fiataljai között is akadnak olyanok, akik nem lesznek áldozatává korunk által felkínált különféle erkölcstelenségeknek, hanem megpróbálnak elmenekülni ezektől. Ez nem lenne lehetséges, ha lelkiismeretüket a mindenkori társadalom hozná létre. Ezért gondoljuk, hogy bár ezek a tényezők valóban befolyásolják a lelkiismeret alakulását, azonban az ilyen fajta magyarázatok egy összetett kérdés leegyszerűsítései.

Nem akarunk e helyen foglalkozni azzal a materialista javaslattal, hogy a lelkiismeret evolúció útján jött volna létre. Legyen elég itt utalnunk Nobel-díjas tudósok véleményére az emberi lelkiismeret és szellemi magatartás, valamint az állatvilág legmagasabb szintű ösztönkombinációi közötti szakadékról. Mivel a különbség nem csupán ugyanazon tulajdonságok fejlettségi szintjének kérdése, hanem egyedi és új minőségekről van szó, a lelkiismeret eredetére vonatkozó kérdésre a válasz másutt található.

Összegyűjtöttünk néhány idézetet e terület elismert kutatóitól. Lásd: [Tudósok az emberi szellemről](#)

Ha az objektív erkölcsi törvény sem nem evolúciós folyamatok eredménye, sem nem magyarázható személyes vagy kollektív pszichikai hatással, akkor forrása világunkon kívüli. Ez a felsőbb törvényalkotó olyan valaki, akinek a természete tökéletes összhangban van az általa adott törvényekkel. Ezt a tökéletes, felsőbbrendű és személyes törvényalkotót nevezzük Istennek.

⚓ 5.3 Más, erkölcsön alapuló érvek

Kant életének késői szakaszában elutasította a hagyományos bizonyítékokat, és úgy vélte, hogy Isten léte és a lélek halhatatlansága a hit tárgyköréhez tartozik, és nem az érteleméhez, mert az utóbbi, mint állítja az érzékelésre korlátozódik. Minden érvet elutasított, csak az erkölcsiség érvét fogadta el, de azt sem a fentebb kifejtett formában. Így érvelt: minden ember célja a tökéletes boldogság, és mindenkinek a legfelsőbb jót (summum bonum) kell keresnie engedelmességgel az erkölcsi törvényeknek. De a korlátolt ember nem tud arányos boldogságot elérni az erkölcsösségre törekvésével, ezért léteznie kell egy tökéletes Istennek, aki beteljesedéssel jutalmaz majd meg minket a halál után.

„A kárhozatból vett érv”, melyet Peter Berger Rumour of Angels című művében fejt ki, tulajdonképpen az erkölcsből vett érv negatív változata. Ötlete elgondolkodtató, még ha nem is erős érv, mert előfeltételez

egy pozitív beállítottságot, mely szerint mindenkinek meg kell kapnia azt, amire rászolgált. Abból a tényből indul ki, hogy némely szörnyen rossz cselekedet, mint a rabszolgatartás, népirtás, holokauszt olyan mértéktelenül gonoszak, hogy azok nem csak földi büntetést érdemelnek, hanem egy természetfeletti kárhozatot, másként nem lenne igazságosság.

⚓ 6 Az emberi akarat szabadsága

Az akarat szabadsága olyan cselekedetek véghezvitelét jelenti, amelyeket az ember saját megítélése alapján a legcélravezetőbbnek tart, saját felelősségtudatának minden külső erőhatás nélkül engedelmességgel. Ebből következően az ember gondolatainak és döntéseinek szabadsága nem lehet semmilyen erkölcsi, biológiai, kémiai vagy fizikai törvény által meghatározott, sem nem írható le képlettel. Az ember mindig tudatosan mérlegelheti a választást a cselekvés számos lehetősége között, míg az anyag mindig rá jellemző minőség szerint viselkedik. Az ember képes alakítani saját magát döntései által, tudja fejleszteni a képességeit, lehetősége van döntenie az ösztönei, hajlamai és tulajdonságai ellenében. Sőt, mi több, az anyagi világot is képes uralma alá hajtani értelme által, mind jó, mind rossz irányban. Képes beavatkozni a természet törvényeibe, bár ezt időnként súlyos következmények árán. Mindezek kifejezetten mutatják, hogy az emberi intelligencia és akarat jellemzői szöges ellentétben állnak az anyag tulajdonságaival. Így nyilvánvaló, hogy az akarati szabadság létrejöttének oka nem lehet az anyagban, ami képtelen magától értelmes és céltudatos módon cselekedni. Az intelligencia és akarat eredeztetőjének szintén rendelkeznie kell ezekkel a tulajdonságokkal, és képesnek kell lennie továbbadni ezeket. Ez magában foglalja, hogy az ok, amely az intelligenciát és az akarati szabadságot adta – és birtokolja is – maga is személy kell, hogy legyen, hiszen ezek a jellemzők tudatot feltételeznek, és csak személyhez köthetnek.

⚓ 7 Az emberi szellem dinamizmusa (a végtelen utáni vágy)

A tudatos jelenségek az állatok esetében mindig az adott időben lezajló belső vagy külső információk termékei. Az emberi öntudatot nem csupán ösztönök és külső információk ösztönzik, és ezt láthatjuk számos szellemi tevékenységből. Az állatok élete és érdeke létezésük határán belül teljes és meghatározott.

Az emberi élet megvalósulását tudásunk és törekvésünk korlátlan nyitottsága és szabadsága jellemzi.

Az ember nem csak a maga mindennapi élete iránt nyitott, hanem feltesz alapvető kérdéseket létezése eredetével és végső céljával kapcsolatban: „Ki vagyok én? Honnan jövök? Hová tartok? Hol a helyem a környező világban?”. Továbbá a teljes léttel kapcsolatban is vannak kérdései: „Mi a világ? Honnan eredő Mi az igazság? Hogyan ismerhetem meg? Mi a létezés végső értelme?”. Az ilyen és hasonló kérdések azt mutatják, hogy az emberi értelem a végtelen létezés teljességének megértésére törekszik. Az értelem túllép az érzékeken, fogalmakon, és a teljes létezés akarja megragadni. Az ember személyisége magában hordozza a vágyat, hogy túllépjen a tér és idő korlátjain. Az emberi szellem nem csupán a tér és idő jelen pontjával van kapcsolatban. Az emberek szellemükben (gondolatokban) az idő és tér bármely pontján lehetnek, ami mutatja, hogy értelmünk nem kötődik az anyaghoz. Az ember szellemi aktivitása és intellektuális irányultsága, valamint motiváltsága túlmutatnak a véges világon, és a végtelen és teljes valóságra irányulnak.

Az ember ezen természetes képességének és törekvésének kell, hogy legyen tárgya a valóság érzéki megtapasztalásán túl. Különben ez a végtelen iránti vágy alaptalan lenne. Hogyan ismerhetné fel az ember a végességet és tökéletlenséget, ha végtelen és tökéletes nem létezne?

⚓ 8 A halhatatlanság utáni vágy

Az élet egy nagy meglepetés. Miért ne lehetne a halál még nagyobb? (Vladimir Nabokov)

Az ember az egyetlen élőlény, aki tudatában van halálának.

A halhatatlanság utáni vágy legalább olyan ősi, mint az emberi civilizáció. Már a legkorábbi kultúrákban láthatjuk, hogy az emberek felkészítették és ellátták halottaikat a túlvilági élethez. A különböző törzseknek és nemzeteknek különböző temetési szokásaik voltak, de általában mindegyikük tükrözött valamilyen hitet a túlvilági életben. Ez azt mutatja, hogy a halál utáni élet hite olyan szorosan kötődik az ember természetéhez, hogy azt vélhetjük, ennek a ténynek van valós alapja. Az a tény, hogy napjainkban sok ember olyan könnyen elfogadja a megsemmisülés gondolatát, gyakran inkább a gondolkodás hiányát mutatja, mint mély meggyőződést. Ha elfogadjuk, hogy az emberi szellem halhatatlan, akkor nem lehet evolúciós folyamat eredménye (amely csak múló dolgokat hozott létre), hanem ez a tény egy örök Teremtőt feltételez.

⚓ 9 Az egyetemes egyetértésből vett érv

Valaminemű felsőbb tekintély létezésének gondolata – azaz a vallásosság – bizonyíthatóan mindenütt jelen volt a földkerekségen az emberiség történelmének egész folyamán, évezredek át a legősibb időktől napjainkig. **Az emberek Istenbe vetett hitét nem lehetett cáfolni vagy eltörölni** számos szélsőséges társadalmi, kulturális és ideológiai változással sem. Hogyan volt képes fennmaradni egy teljességgel alaptalan és valótlan feltételezés mindezen változások ellenére?

Igaz, hogy mindig voltak különféle eltorzult vallásos hiedelmek és babonák. Sok különböző nép fogadta el a politeizmust, dualizmust, panteizmust vagy valamilyen másfajta téves felfogást. De ez a tény sem teszi érvünket semmissé, mert az egyetemes egyetértés alatt nem az emberek istenfelfogását értjük, hanem **az általános elfogadását egy felsőbbrendű lénynek vagy lényeknek, akitől az anyagi világ és maga az ember is függ**. Ha az emberek gyakran eltorzították is felismeréseiket, hitük igazságának közös magvát nem magyarázhatjuk másként, mint annak eredményeként, ahogyan a természetes emberi értelem következtetéseket von le a létező bizonyítékokból.

Sok magyarázat létezik a vallás egyetemes voltáról és eredetéről, de az antropológusok és vallásfilozófusok is elismerik az emberiség fent említett egységét. Mi több, jó számmal léteznek pozitív érvek annak az elméletnek alátámasztására, hogy az emberiség első vallása monoteizmus volt, és a történelem folyamán ez fejlődés helyett eltorzult. Ha sok esetben nagyon elhomályosult is, az eredeti igazság magva nem szűnt meg teljesen.

Az ateizmusról nem mondhatjuk el ugyanezt. A történelem bizonyítja, hogy az ateista filozófia modern vívmány, és nem a normális emberi társadalom jellegzetessége, hanem inkább viszonylag kevés ember abnormális reakciója. Jelen formája szorosan összefügg – az utóbbi évszázad modern tudományának köszönhetően – az emberi ismeretek hirtelen és intenzív fejlődésével. Bár a tudományok valóban sokat fejlődtek, őszintén el kell ismernünk, hogy az élet legnagyobb kérdései még megválaszolatlanok. Több ókori úgynevezett ateista írásból láthatjuk, hogy ők inkább a vallásokkal való visszaélések és a racionalitás elutasítása ellen voltak, mint valamiféle istenség létezése ellen. . Néhány esetben ezt a nonkonformisták tiszteletre méltó erényének is tekinthetjük, akik nem osztották a tömeg álláspontját csak azért, mert ők képviselik a többséget. Persze csak akkor, ha hozzászólásuk megalapozott, és van valamilyen magasabb célja, mint például az igazság feltárása, vagy egy jobb élet felmutatása. De nem ez a helyzet

az ateizmussal, ahol sok példa inkább az ellenkezőjét mutatja. Ezért a vallásnak sem az ókori, sem a modern ellenzői nem tudják kiirtani a hitet, amely oly mélyen meggyökerezett az emberi szívben.

10 Mit mondanak tudósok az emberi szellemről? Lehet-e az emberi szellem pusztán az anyag evolúciójának terméke?

Számos materialista tudós megkísérli a legmagasabb szintű szellemi folyamatokat, beleértve az öntudatot és tudatosságot is, mint biokémiai reakciók végtermékét megmagyarázni. Őket redukionistáknak hívják, mivel a teljes valóságot az anyagi folyamatok szintjére egyszerűsítik. Vannak azonban más tudományos szakértők, akik nem ebbe a csoportba tartoznak, akik a tudomány korlátaival tisztában vannak, valamint „az emberi én csodájával, misztériumával, szellemi értékeivel, kreativitásával és egyediségével mindannyiunkban”, mint John C. Eccles, a Nobel-díjas neurológus tudós.

[Vissza a Főoldalra](#)

Ha vannak gondolataid vagy kérdéseid az írásunkkal kapcsolatban, örülünk, ha megírod nekünk e-mailben!

Elérhetőséged*:

Üzenet*:

[E-mail elküldése](#)

Végjegyzet

1. Science 190/1975; Itt megjegyezzük, hogy tudományosan vitatott, vajon a Neander-völgyi ember egy külön faj vagy a Homo Sapiens egy al-faja.

© 2022 keresztények.hu - Minden jog fenntartva.

E dokumentum változatlan és teljes formában történő sokszorosítása magánhasználatra megengedett.

Minden más jellegű felhasználás, illetve a kiadás bármely formája csak írásos beleegyezésünkkel lehetséges.

Ha másként nem jelöljük, a weboldalunkon található írásainkban közölt bibliai részeket az 1975. évi Újfordítású Biblia javított kiadásából (Budapest, Magyarországi Református Egyház Kálvin János Kiadója, 1990), valamint a Revideált új fordításból (RÚF 2014. Budapest, Magyarországi Református Egyház Kálvin János Kiadója, 2014) idézzük.